

Annandag påsk

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 28:8–15.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna festdag, som låtit oss höra evangeliet om de två lärjungarnas vandring till Emmaus, vill för oss bekräfta och underbygga vår tro på att *"Jesu Kristi uppståndelse från de döda är vår rättfärdiggörelse genom tron allena"*, som vi i gårdagens högtidliga påskhögmässa förkunnade med ett från Martin Luther taget uttryck. Denna bekräftelse av vår saliggörande tro brukar icke sällan sökas i slutet av dagens evangelium, där det heter om brödbrytelsen vid aftonvarlden i Emmaus: *"Därvid öppnades deras ögon, så att de kände igen honom"*. Tvivelsutan hör denna påskuppenbarelse till den kedja av händelser, som så klart pekar på Jesu uppståndelses faktiska, konkreta karaktär. Vid de mest olika tidpunkter på dygnet, för helt olika människor, i olika miljöer träder Jesus fram i sin uppståndna kroppslighet och låter sig skådas och vidröras, talar och äter med lärjungarna. Detta skall förvisso framhävas och har sin plats i den vanliga påskpredikan. I själva det yttre, objektiva, ligger ju just det för vår personliga, egna frälsning avgörande, att nämligen *"Jesu Kristi uppståndelse från de döda är vår rättfärdiggörelse genom tron"*, att vår rättfärdighet är utanför oss, *"extra nos"*, närvarande i den från våra synder friade Kristus, som bryter brödet i Emmaus, som går genom stängda dörrar, som står i sina lärjungars mitt.

Ändå kan det med skäl hävdas, att denna dags evangelium har sin tyngdpunkt före den avslutande måltiden. Det hörs ju av det vittnesbörd, som fyller vårt evangelium med den sanna påskglädjen: *"Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?"* Icke brödbrytelsen utan predikan, som utlägger skrifterna, och som genom Den Helige Andes kraft väcker trons glädje, står i centrum i dag. Här förvandlas den otro, som Jesus straffar med orden: *"O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna talat!"* Det av synden betungade, från Gud bortvända hjärtat står av naturen slutet inför påskens under. Också om den opånyttfödda människan tvingas till den mest handfasta konfrontation

med Kristi lekamliga uppståndelse, sker inget annat än det, som predikotexten berättar om vaktmanskapet kring Jesu grav. Det är just de människor, som upplevt jordbävningen, ängelns nedstigande och bortvältrande av stenen från den tomma graven. Intrycket av det skedda var så mäktigt, att det heter: *"Och vaktarna skälvde av förskräckelse för ängeln och blevo såsom döda"*. Av allt detta följer dock inte, att vaktarna skyndar till apostlarna för dop, utan till överstepräster för att få hjälp i råd och dåd mot alla anklagelser för otillåten statsfientlig, sekterisk verksamhet. Så förstås Kristi uppståndelse, när den inte omges, skyddas och bärs av uttydningen av d. h. Skrifts lära om vår frälsning, av det predikade Ordet, av Jesu fråga: *"Måste icke Messias lida detta, för att så ingå i sin härlighet?"*

Denna Jesu fråga: *"Måste icke Messias lida detta, för att så ingå i sin härlighet?"* ställer oss inför påskens budskap i hela dess allvar, djup och storhet. Den ställer oss inför det faktum, att

- I. påskens gåva ges oss som botemedel mot synden, döden och djävulen,
- II. påskens gåva är möjliggjord genom den ställföreträdande tillfyllestgörelsen,
- III. påskens gåva är den Uppståndnes rättfärdighet till evigt liv.

I. Påskens gåva ges som botemedel mot synden, döden och djävulen.

När det heter: *"Och han begynte att genomgå Moses och alla profeterna och uttydde för dem vad som i alla skrifterna var sagt om honom"* pekas på själva skrifternas ingress, på den bibliska uppenbarelsens utgångspunkt, på syndafallet, som försätter hela tillvaron, alla följande årtusenden, under dödens och djävulens herravälde. Med de orden: *"Ty du är stoft, och till stoft skall du åter varda"* (1 Mos. 3:19) drar Gud undan sin välsignelse, uttalar sin dom över släktet och överlämnar det i sin rättfärdighet till döden och djävulen. Detta är förutsättningen för allt följande tal om frälsning, frälsning just undan arv-

syndens tyngd. Detta är förutsättningen också för det samtidigt givna löftet, att kvinnans säd skall söndertrampa ormens huvud, "och du skall stinga den i hälen". (1 Mos. 3:19) Om detta talades på vägen till Emmaus.

II. Påskens gåva är möjliggjord genom den ställföreträdande tillfyllestgörelsen.

Den välsignelse, som utlovas åt Abrahams säd, den frälsning, som i hela Israels historia utlovas som framtidens eller sluttidens gåva, är alltid den frälsning, som bryter udden av Lagens dom, som gäldar syndaskulden, som slår Satan över ända och fördriver döden. Därför är den alltid och utan undantag ställföreträdande tillfyllestgörelse, ett övertagande av skulden, ett utgivande offer för andra, som skall förverkligas av Messias, Davids son. Varje gammaltestamentligt offer är till sin konstruktion en avbild, ett tecken, en profetia i förhållande till detta kommande offer. De många offren lät sig alla förrättas, medan tempelkörerna mässade den ställföreträdande tillfyllestgörelsens liturgi:

*Vad jag icke har rövat, det måste jag gälda ...
Låt icke i mig dem komma på skam, som förbida dig ... De gåvo mig galla att äta, och ättika att*

dricka, i min törst. (Ps. 69, 5, 7, 22)

Om detta talades på vägen till Emmaus.

III. Påskens gåva är den Uppståndnes gåva till evigt liv.

De heliga skrifterna talar inte bara om långfredag utan också om påskdag, då Messias ingår "i sin härlighet", som också är vår härlighet. Det talas hos Jesaja inte bara om att "det var våra krankheter han bar, våra smärtor dem lade han på sig" (Jes. 53:4) utan också om att

av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad, genom sin kunskap skall han göra många rättfärdiga, han, den rättfärdige, min tjänare ... Därför skall jag tillskifta honom hans lott bland de många, och med talrika skaror skall han få utskifta byte. (Jes. 53:11 f.)

Denna kommande segerfest, där Satans huvud krossas, där onskans rike kommer på fall, då "mitt fridsförbund icke skall vackla" (Jes. 54:10) är påskens gåva i Jesu Kristi uppståndelse som vår rättfärdiggörelse genom tron allena. Om detta talades på vägen till Emmaus.

Amen.